

ĐẾN MỘT LÚC...

*Đến một lúc nào ...ta biết sống
Đến lúc nào ta hiểu luật vô thường
Đến lúc nào biết sống với yêu thương
Biết thông cảm và thứ tha đồng loại*

*Những khổ đau ngập tràn và bóng tối
Phủ chụp cuộc đời tan nát đau thương
Đến một lúc phải bước ra ánh sáng
Không khí trong lành bát ngát hoa hương*

*Sao ta vẫn cuồng ngông trong bản ngã
Hạt giống tin yêu hơi ấm tình thương
Sống hẹp hòi kiêu ngạo thiếu niềm tin
Nếu ta biết mở lòng ra đón nhận*

*Hãy ngồi xuống thờ đều trong tĩnh lặng
Hãy lạc quan mặc hoàn cảnh nhiễu nhương
Sẽ hiểu cho đi là còn tất cả
Hạnh phúc này theo sát bước chân ta*

*Dòng đời cuốn theo trôi như thác lũ
Cuốn trôi theo bao lo lắng muộn phiền
Hãy buông xả những hận thù rác rưởi
Bám theo ta thành gánh nặng triền miên*

*Rồi những buổi nắng vàng soi rực rỡ
Ta bước đi lòng thanh thản hòa vui
Không buồn lo không tính toán hăm hở
Để cuộc đời rộn rã tiếng reo vui*

*Hạnh phúc đến trong phút giây hiện tại
Quá khứ đã qua tương lai chưa tới
Nhắc lại làm chi ước mơ không thỏa
Bận lòng nhau làm tắt mắt nụ cười*

*Hiện tại bây giờ nụ cười ánh mắt
Chan chứa tin yêu vốn quý cuộc đời
Yêu thương người và cho nhau tin tưởng
Hạnh phúc tròn đầy chân thực giản đơn*

*Đến một lúc ta hiểu ra tất cả
Một mình ta trong nỗi chết cô đơn
Chỉ mình ta trên đường tìm về Đạo
Xong một đời người ...
Vô ngã với vô thường !*

Tháng 10 / 2010.
Phúc Tâm.